

חינוך

יו"ל ע"י אגודת חב"ד אשקלון רח' אליעזר מילרוד 1, שמשון טל: 08-6754913 פקס: 08-6753461, דוא"ל: chaiashkelon@juno.com

על הפרק | מאת הרב מ.מ. ליכרמן – יו"ר המוסדות

הרהורים בעקבות שביתת המורים

נראה כי החינוך אינו נתפס בציבור כשירות חיוני. לכן היה אפשר להשבית את בתי-הספר חודשיים תמימים והשמים לא נפלו

חודשיים ימים נמשכה שביתת המורים בחינוך העל יסודי. חודשיים שבהם תלמידים לא הלכו לבית-הספר. חודשיים של התהוללות בלילות, בטלה ושעמום, עם כל תוצאותיהם. ובכל זאת עולם כמנהגו נוהג והציבור קיבל זאת כדבר לגיטימי.

האם משהו היה מעלה על דעתו אפשרות שחברת החשמל או שירותי הבריאות ישביתו את השירותים החיוניים ולו ליום אחד בלבד? – ברור שלא. אם היה פורץ שם סכסוך שכר,

זו נקודה מעוררת מחשבה. האומנם אנחנו כהורים, נותנים לחינוך את תשומת-הלב הראויה ואת ההשקעה הדרושה? לפעמים נדמה שהחלטות בענייני חינוך מתקבלות ביתר קלות מהחלטה על קניית מקרר, למשל. כמה בירורים אנחנו עושים לפני קניית מקרר או מכונת-כביסה. מבררים אצל שכנים, מתייעצים עם מכרים, משווים מחירים, מוכנים לנסוע לחנות מרוחקת, כדי להשיג מוצר איכותי יותר במחיר משתלם יותר. וכל זה לצורך קניית מכשיר חשמלי שתמיד אפשר להחליפו.

לא אחת מודים הורים שהם שולחים את בניהם לבית-ספר מסוים רק בגלל שהוא קרוב לבית או ששכר הלימוד בו מופחת. לפעמים הם סתם מסתפקים בהמלצה סתמית של שכנה או מכרה. האם הם באמת עשו הכול כדי למצוא בעבור בנם או בתם את המסגרת החינוכית והסביבתית הטובה ביותר?

העלון שלפניכם יוצא-לאור מתוך מטרה להעמיד את החינוך בראש סדר-העדיפויות. יש להחדיר את ההכרה כי ההשקעה בחינוך היא השקעה בעתידנו ובדבר היקר לנו ביותר. מידי חודש נביא לפניכם כתבות, עצות ומדורים בסוגיות חינוכיות, אשר יעשירו את עולמנו כהורים ומחנכים. יחד נפעל למען חינוך יהודי איכותי ללא פשרות, כי לילדינו מגיע הטוב ביותר!

הוא היה נפתר מיד. הלוא לא ייתכן להשבית שירותים חיוניים. המסקנה העצובה היא, שהחינוך אינו נתפס בציבור כשירות חיוני. לכן היה אפשר להשבית את בתי-הספר חודשיים תמימים והשמים לא נפלו.

מזן המקורות

כשם שהנחת תפילין בכל יום היא מצווה מדאורייתא על כל יהודי, מבלי הבדל אם הוא גדול בתורה, או איש פשוט – כך חוב גמור על כל יהודי להקדיש כחצי שעה מחשבה בכל יום אודות חינוך בניו, ולעשות ככל שבכוונתו, ויותר מכפי כוחותיו, לדאוג ולפעול על בניו שילכו בדרך שבה מדריכים אותם.

(היום יום כ"ב טבת)

חינוך בשבט

מאת הרב שרון כהן – מנהל החינוך לגיל הרך

האילן כמשל

מרכזו של חודש שבט, הוא ט"ו בשבט – ראש השנה לאילנות.

זהו יום שזוכה אצל רובנו ליחס מיוחד, לאיזו שהיא חביבות יתרה, בעקבות הדימויים הקיימים בין האדם לאילן – כפי שנאמר בתורה "כי האדם עץ השדה".

אחד הדברים המשותפים ביניהם הוא הדמיון המופלא בגדילתם.

האילן, כאדם, צומח לו משתיל קטן והופך עם הזמן לעץ עבות המטיל צל סביבותיו ומביא פירות טובים וטעמים. מרגע שתילתו עד שניתן ליהנות מצילו ופירותיו – עובר העץ שלבים רבים. על החקלאי לדאוג לו בכל שלב ושלב ולטפחו בהתאם לצרכיו באותו השלב.

השלב המכריע והמשפיע ביותר בגידולו של העץ, הוא כאשר הוא שתיל רך עדין וקטן. זה נראה אולי מיותר ובזבוז זמן לטפל ולהשקיע בשתיל רך, אך זהו המפתח לגדילה תקינה ומוצלחת.

כאשר השתיל רך וקטן, ניתן עדיין לטפל בו. גם אם מתחיל לגדול מעט עקום – אפשר ליישרו ולייצב את גדילתו. כאשר הוא כבר גדל והפך לעץ עבות, כבר לא ניתן לשנות את צורת גדילתו, הוא כבר מעוצב.

כך הוא גם האדם. מרגע לידתו עד שהופך להיות אדם בוגר הוא עובר שלבים רבים בחייו. בהם על הוריו לטפחו, לחנכו ולדאוג שיעבור כל שלב באופן הטוב ביותר.

אך השלב החשוב והמכריע ביותר הוא בקטנותו, בשנות ילדותו. אז ניתן לבנות את הילד ולהטמיע בו את הערכים היהודיים עליהם אנו רוצים שיגדל ואת הדרך הנכונה לחיים עם משמעות. לאחר מכן זה כבר הרבה יותר קשה ומורכב.

זהו הזמן המתאים ביותר לדאוג לחינוכם של ילדינו.

כיצד נחנך את ילדינו לברך כראוי?

כולנו רוצים לראות את ילדינו עוצרים רגע לפני האכילה ומברכים היטב מילה במילה, מתוך תשומת לב וכוונה. המציאות פעמים רבות, איננה כזו. אם ניתן את דעתנו לכמה כללים חשובים, נוכל בעז"ה להביא את ילדינו למצב הרצוי

מאת הרב יהודה גודשמיט – רב בית ספר חב"ד 'אור מנחם'

מילים או מסיים את ברכת המזון בטרם הספקנו להניד עפעף?

מה לא לעשות: לא לכפות על הילד לברך. ברכה צריכה לבוא מהלב ולבטא את האהבה והתודה לה'. ברכה שתגיע מתוך כפייה, תגרום מאוחר יותר דחייה ושנאה כלפי כל דבר שבקדושה חלילה. ברכה שנאמרת מיראת העונש עלולה לגרום נזק רב מאוחר יותר, ובמיוחד כשהילד רואה שהמחנך עצמו או ההורה אינו עומד בדרישות שהוא מציב בפני הילדים.

החינוך לברכה צריך להיות על-ידי חיזוק הצד החיובי. יש לאמץ מעשה או דיבור טוב של הילד ולהחמיא לו על כך. חיזוקים אלו גורמים לילד לחוות "הצלחה" ומחזקים את התנהגותו הטובה. דרך זו תעודד את הילד לברך כראוי, ו"מתוך שלא לשמה בא לשמה". בהמשך יפנים את חשיבותה האמיתית של הברכה.

מודעות

לימוד המקורות של דיני ברכות והחשיבות שנותנת ההלכה לכל ברכה, חשובים להגברת המודעות של הילד לנושא. כדאי גם לספר לו שמכל מילה ומכל כוונה של ברכה שנאמרת כראוי נברא מלאך המליץ טוב על היהודי. אפשר להעשיר את הנושא בסיפורים על העונג העצום שיש לקב"ה מתפילת תינוקות של בית רבן.

"אסור לו לאדם שיהנה מן העולם הזה בלא ברכה... וכל הנהנה מן העולם הזה בלא ברכה מעל... וכאילו נהנה מקדשי שמים... ואמר רב חנינא בר פפא כל הנהנה מהעולם הזה בלא ברכה כאילו גוזל להקב"ה וכנסת ישראל..." (ברכות לה'). כשם שברור שלא ניקח מאדם אחר דבר ללא רשות, כך יש לזכור שבכל דבר שיש לנו הזכות ליהנות ממנו בעולם הזה, נודה לה' ונברך בטרם נאכל.

משפחה המקפידה לברך בקול, מילה במילה, סביר להניח שיהג כמותם. לעומת זאת, ילד שיידרש יום אחד להתחיל לברך מילה במילה, כשהוא רואה בדרך כלל התנהגות הפוכה, סביר

להניח שלא יציית ויעדיף לאמץ את המנהג הקלוקל שראה.

בנוגע לברכת המזון שלאחר האכילה, הגיל המוזכר בפוסקים הוא מבוגר מעט יותר – שש או שבע. זאת כמובן, בגלל אריכותה של הברכה. מעניין לציין, שהפוסקים יצאו מגדרם (שו"ע סימן קפז) והתקינו ברכת המזון מקוצרת, כדי שכל ילד ילמד זאת על-פי מידת כישוריו וסבלנותו.

הילד לא מברך – כיצד נגיב?

מה עושים כשילד מתעקש לא לברך, בולע

כולנו רוצים שילדינו יגדלו על ערכי התורה והמצוות. כשמדברים על 'חינוך הילדים לברכות', היינו רוצים לראות ילד העוצר רגע לפני כל אכילה, מברך היטב מילה במילה, מתוך תשומת לב וכוונה. המציאות, פעמים רבות, איננה כזו, וכדי להביא את הילד למצב הרצוי, עלינו לתת את הדעת לכמה דברים חשובים:

הברכה כהכרת תודה

ראשית יש לשים לב לצורה והדרך שאנו מברכים. פעמים רבות רואים ילדים הממהרים לברך, בצורה מכאנית, כמצוות אנשים מלומדה. האמת היא שאין בכך פלא. מן הסתם למדו זאת אצל הגדולים מהם. לכן חשוב מאוד ליצור סביב הברכה את תחושת הכרת התודה לה', וזאת על-ידי ההתנהגות שלנו עצמנו. אפשר גם לומר זאת בפירוש. למשל: "אח, הארוחה הייתה טובה. קעת עלינו להודות לה'!".

ברכת המזון לאחר סעודה משפחתית היא הזדמנות טובה לשתף באמירת הברכה את כל המשפחה – מתוך תחושה של הכרת תודה לה'. ילד אשר חווה 'אווירה של ברכה' ינהג כך גם ביחידות.

מתי מתחילים?

הרבי מליובאוויטש מביא בספרו "היום יום" (ד' באייר) שהחינוך לברכות מתחיל מגיל שלוש. למען האמת יש לדעת כי החינוך לברכות, כמו החינוך בכלל, מתחיל עוד קודם הלידה. ידוע שהתנהגותה של האישה משפיעה על העובר עוד בהיותו ברחם אימו. לכן כבר אז יש להקפיד על ברכות בקול רם, עניית אמן וכל שאר ההידורים.

גם לאחר הלידה התינוק צריך להימצא בסביבה הספוגה בחינוך שאנו רוצים להקנות לו. בשנותיו הראשונות, כשהילד גדל וסביבו

העיקר הפנימיות

בשנות נשיאותו הראשונות של הרבי מליובאוויטש דפק על דלת ביתו ילד כבן עשר לשם בקשת תרומה עבור מוסד שלמענו אסף. הרבנית פתחה את הדלת ונתנה לו מטבע לצדקה. כל אותו זמן הרבי עמד במרכז החדר ללא כובע וחליפה ועיין בערימת הספרים שהתנוססה על השולחן. לפני שעזב הילד את הבית שאלו הרבי: "אמור לי ילד חביב, מה למדת היום בחדר? הילד שכנראה היה מחוצץ וגם לא ידע מול מי הוא עומד, ענה: "המלמד שלי לימד אותי היום, שכשלושים תורה צריכים ללמוד מתוך אימה ויראה. עם הכובע ועם החליפה". פני הרבי הרצינו ואמר לילד: "לך אמור למלמד שלך, שאצלנו בחב"ד מלמדים שהעיקר הוא מה שיש מתחת לכובע ומתחת לחליפה..."

עורך אחראי:

הרב משה בורנשטיין

עריכה:

טלי פרקש

עיצוב והפקה:

מרגליות הפקות

הערות, תגובות, הצעות ורעיונות

ניתן לשלוח ל: 6073 אשקלון

או בדואר אלקטרוני:

mab77@012.net.il

חינוך בעין מקצועית

להקל על המעבר

המעבר של הילד מגן לכיתה א' מעוררת חששות אצל הילד, וגם בלב ההורים. אסתר יוניק, מורה בכיתה א' בבית-הספר חב"ד אשקלון, מכירה את התופעה ויש לה כמה המלצות ■ כתבה ראשונה בסדרה

הרבה מילים נכתבו על הרגע המכריע בחייו של כל הורה, היום שבו הצאצא שגידל וטיפח מעמיס על גבו הקטן ילקוט עם ספרים ועובר מגן המשחקים לסביבה לימודית. השינוי המשמעותי מעורר חשש אצל הילד, אך ברמה גבוהה הרבה יותר הוא מעורר חשש בלב ההורה.

אסתר יוניק, מורה בכיתה א' בבית-הספר לבנות חב"ד אשקלון, המשלימה בימים אלה תואר שני בייעוץ חינוכי ומטפלת מוסמכת בגישה הנווירית-התפתחותית, מסבירה את שורשי התופעה: "עד עתה האחריות להתפתחותו והתקדמותו של הילד הייתה מוטלת על כתפי ההורה. כיתה א', עבור הורים רבים, היא ההתמודדות האמיתית הראשונה של הילד, ומטבע הדברים חוששים כיצד היא תעבור".

כיצד אפשר להוריד את רמת החרדה של הורים?

"כשאני מדברת על הורים, זה בעיקר האימהות", אומרת אסתר. "הן אלה שעל-פירוב מחליטות על בית-הספר שבו ילמדו הילד או הילדה, ועם האחריות בא החשש. האמצעי העיקרי

להפחית את החרדה הוא ביצירת קשר טוב עם הצוות החינוכי בכלל ועם המורה בפרט. אמא מודאגת יכולה להרים טלפון למזכירות בית-הספר, לשוחח ולשתף בחששות. כשיש יותר ידע לקראת מה הולכים, רמת הלחץ יורדת.

"אני כמורה מודעת מאוד למעבר הלא-קל מהגן לבית-הספר, ואני נוקטת דרכים רבות ומגוונות כדי להקל על הילדות. חשוב שהורים יזכרו שאמנם זה 'בית-ספר' ולמראית עין האווירה נוקשה ומלמדת, אך זה לא ממש כך. הלמידה בשלבים הראשוניים נעשית בדרך חווייתית לחלוטין, עתירת משחקים והפעלות. 'הנחיתה' אל ספסל הלימודים היא מאוד רכה ועדינה. גם במסגרת ההנהלה יש הבנה גדולה לקושי שבמעבר. אצלנו בכיתה א' אין יותר מ-25 תלמידות בכיתה, ונוסף על כך יש שעות רבות של סייעת בכיתה, דבר המאפשר לי להקדיש

זמן איכות לכל תלמידה ולדאוג לקידומה של כל אחת ואחת באופן אישי".

מה 'לשדר' לילד לקראת המעבר הצפוי, ומה עושים כדי לא להעביר אליו את המתח והחששות של ההורים?

"הורה צריך לשדר לילד את האמת. אפשר לשתף את הילד ברגשות שלנו להגיד שזה דבר מאוד מיוחד ושנחנו מתרגשים בשבילו וזה בסדר. מצד אחד חשוב לא להגיד לו שזה יהיה כיף, 'ואוו איזה כיף יהיה לך!', ומצד שני גם לא להפחיד אותו, שיהיו לו המון שיעורים והוא כבר לא ישחק הרבה. צריך להסביר לו שזה מעבר בחיים. הנה, גם אבא ואמא לא נשארו תמיד בגן. יש להצביע לפניו על יתרונות השינוי. הוא ידע לקרוא ולכתוב וילמד דברים חדשים ומעניינים. הגישה צריכה להיות שיקוף המציאות, ולשלב בכל פעם דוגמאות שיעזרו לו להתמודד עם האתגר. כל אימת שהילד נתקל בקושי מסויים ומתגבר עליו, חשוב לציין זאת לפניו. 'הנה, היה לך קשה אבל הצלחת, אתה מסוגל'. כשילד יודע שהוא יכול להתמודד עם קושי הוא לא מפחד ממנו אלא רואה בזה אתגר".

מה דעתך על 'סדנאות המוכנות' לכיתה א'?
"הסדנאות, אני אומרת בגילוי לב, חשובות מאוד אך תרומתן העיקרית היא בהפחתת הלחץ מההורים. אם אקיים 'סדנאות מוכנות' לכיתה ה' לא תהיה היענות, ולא משום שאין צורך בכך. אולי דווקא אז יש חשיבות בהדרכת ההורים, אבל במקרה הזה ההורה חושב לעצמו: מה ההבדל בין כיתה ד' לה', הרי אין שום שינוי משמעותי, ולכן זה מיותר. בכניסה לכיתה א' הוא מלא חששות ולכן הוא הולך לסדנא. אך בכל-זאת, הורה שמרגיש צורך בהפגת החששות ויש לו נכונות לשמוע, הסדנאות בהחלט יכולות לעזור לו".

(בעלון הבא אסתר יוניק עם מידע להורים כיצד אפשר לדעת שהילד מוכן לכיתה א')

"אני אם לשתי בנות מקסימות, בגילאי תשע ואחת-עשרה, וקשה לי להתמודד עם העובדה שבכל שבוע הן באות בדרישה חדשה. פעם דיסק משחקים למחשב ופעם קלמר חשמלי. פעם עגילים אופנתיים ופעם אביזרי שיער חדישים, מותרות של ממש. מצד אחד, כאמא אני רוצה להעניק לילדים שלי הכול, ומצד שני, האם זה נכון לספק לילדות כל דבר שהן רוצות, ובמיוחד שפעמים רבות אין ביכולתי לעמוד בהוצאות. מה לעשות?"

גב' חני סלווין - מורה בבית-ספר 'אור חיה' ומתמחה בחינוך מיוחד, משיבה:

תופעה זו נפוצה מאוד בעיקר בדור שלנו, שהתרגל לחיי מותרות. כל דבר שקצת נקרע או התקלקל לא חושבים פעמיים, זורקים לפח ו'קנה חדש'.

כהורים, אנו חייבים לתת לילדינו את הצרכים שהם זקוקים להם כדי לגדול בצורה בריאה: מזון, לבוש, לימודים וכו'. שאר המותרות הן נתונות לשיקול דעתנו. עלינו לחנך את ילדינו לדעת את ערך הכסף. יש לטפח אצלם חשיבה כלכלית וביקורתית – מה הם הדברים שאני זקוק להם ומה אני סתם רוצה.

כדאי מאוד שתנהיגי בביתך מתן דמי כיס. בכל שבוע בנותייך יקבלו דמי כיס, כמה שקלים, לפי שיקולך. חנכי אותם כדבר ראשון, שבכל פעם יפרישו לצדקה מדמי הכיס סכום שנקבע מראש, שזה ערך חשוב כמצווה ונתינה לזולת. בשאר הכסף הן יכולות לקנות כל מה שהן רוצות, בהסכמתך כמובן. את תנווטי אותן להפעיל שיקול דעת, במה כדאי להשקיע את הכסף, מה זול ומה יקר. חנכי אותן לחסוך לכדי להשיג דבר מסוים. כך בעזרת ה' הן ילמדו שלא כל דבר שרואים – רוצים, ולא כל מה שרוצים – קונים.

אמא באה למנהל בית הספר של בנה ואמרה לו: "תשמע כבוד המנהל, הבן שלי מאוד עדין ורגיש. כל פגיעה הכי קטנה בו, תשבור אותו. ולכן אני מבקשת ממך בכל לשון של בקשה, לא לצעוק עליו או להעניש אותו חלילה, רק להתייחס אליו ברכות ובעדינות". השיב לה המנהל: "אני מבין את בקשתך גברתי, רק אמרי לי בבקשה, איך אוכל להרתיע את בן במידה ולא יתנהג כראוי?" ענתה לו האם: "פשוט, תן סטירה חזקה לילד שיושב לצידו וזה יספיק לו".

לאחר החוויה בגן לא היינו מוכנים להתפשר על פחות

"אפרת התחנכה בגן חב"ד ואנחנו כהורים היינו ממש אחוזי התפעלות מהגננת שלה... מובן שבכיתה א' רצינו לאפרת חוויה דומה ואחרי גננת כזו לא היינו מוכנים להתפשר על פחות וכך הגענו למפגש בבית ספר חב"ד"

ובנוסף, כל חג זוכה להתייחסות מיוחדת משלו, עם הרבה הנאה ופעילות. הצוות ממש נותן את הנשמה לילדים ובונה קשר מעולה עם ההורים. אני עומדת תמיד עם יד על הדופק וברור לי מה הילדה לומדת בכל יום ומה עובר עליה בבית הספר. המורה גם לא מסתפקת בלדת את שלה רק ברמת הכיתה, אלא היא נותנת רעיונות להפעלות עם הילדה בבית, וזה פשוט כיף גם לי, כהורה."

"לי אישית, כאמא, היה מאוד עקרוני שתהיה בבית הספר רמה תורנית גבוהה", מציינת פנינה. "אני יכולה לומר בפה מלא שקיבלתי בדיוק את מה שרציתי, מבלי שזה יהיה על חשבון מקצועות החול. תפילה זו תפילה, דרך-ארץ שרואים אצל הילדה בבית אני מאחלת לכל הורה. גם מבחינה חברתית אני רווה נחת. לאפרת יש הרבה מאוד חברות והיא מאוד נהנית".

ולסיום: מילה של אפרת,

ממה את הכי נהנית בבית הספר?
"אני אוהבת מאוד ללמוד דברים חדשים ולשחק עם החברות".

גם בכיתה א', ואחרי גננת כזאת לא היינו מוכנים להתפשר על פחות. כך הגענו למפגש בבית ספר חב"ד. הכרנו את הצוות, שפשוט שפע חום ואכפתיות. כבר אז היה ניתן לראות איך בכל פרט, ולו הקטן ביותר, מושקעת חשיבה. החלטנו לשלוח את אפרת לשם, ומסתבר שלמרות הציפיות הגבוהות, המורה בכיתה א' והצוות הצליחו להפתיע אותנו ואף עלו עליהן."

"גם המעבר לכיתה א' עבר עלינו הרבה יותר בקלות מהקודמים", מוסיפה פנינה. "הילדה ממש מחכה בכל בוקר להגיע לבית הספר. שם יש דגש מאוד גדול על למידה חווייתית.

פנינה ארבל, מזכירה בלשכה המשפטית בעיריית אשקלון, כבר הספיקה לצבור ניסיון עשיר בחינוך תוך כדי גידול ארבעת ילדיה הגדולים. אך כשהיא מדברת על בית הספר של אפרת, הקטנה של הבית, שומעים בכל-זאת משהו שריגש גם אם ותיקה כמותה.

כבר בתחילת השיחה היא מונה באוזני את שמות הילדים ואת מוסדות הלימוד שלהם, וכשמגיעים לאפרת מצטרפת לתשובה הלקונית של שם בית הספר גם צמד המילים "תודה לאל!", הנאמרות בנימת הודיה.

למה בית ספר חב"ד?

"ההחלטה לבחור דווקא בבית הספר הזה משאר מוסדות החינוך הדתיים באשקלון הייתה בזכות הגננת", עונה פנינה בגילוי-לב. "אפרת התחנכה בגן חב"ד, ואנחנו כהורים היינו ממש אחוזי התפעלות מהגננת שלה. הספקתי, כאם, לשלוח את הילדים לכל מיני גנים ולהיפגש עם מגוון גננות, אבל הגננת הזו הייתה משהו מאוד מיוחד. היחס לילדים, הרמה הלימודית והערכית. פשוט נשארנו חסרי מילים מרוב התפעלות".

"מובן שרצינו להעניק לאפרת חוויה דומה

...ואז מקום הכאלון: חינוך חב"ד!

על-יסודי

תיכון בנות "אור חיה"

אפרים והללמה:

רח' אליעזר מילרוד 2 שכונת שמשון

בין השעות 14:00-8:00

יום ו': 8:00-12:00

טל: 6758890

שרית: 054-6761217

ישיבת חב"ד אשקלון "אור מנחם"

אפרים והללמה:

רח' מרכוס 3 שכונת שמשון

בין השעות 14:00-8:00

יום ו': 8:00-12:00

טל: 6845115

הרב גרוזמן: 054-7673770

יסודי וחטיבת ביניים

בי"ס בנות "אור חיה"

אפרים והללמה:

רח' אליעזר מילרוד 1 שכונת שמשון

בין השעות 14:00-8:00

יום ו': 8:00-12:00

טל: 6759886

חנה: 052-3330056

בי"ס בנים "אור מנחם"

אפרים והללמה:

רח' מרכוס 3 שכונת שמשון

בין השעות 14:00-8:00

יום ו': 8:00-12:00

טל: 6734296

הרב אדרעי: 050-8774864

חינוך לגיל הרך

מעונות – גילאי 1-3 שנים

גני ילדים – גילאי 3-6 שנים

חיידר בנים – גילאי 3-6 שנים

גן בנות – גילאי 3-6 שנים

גן טיפולי ייחודי – גילאי 3-5

אפרים והללמה:

משרד ראשי:

רח' מבצע משה 11 שכונת נווה-דקלים

בין השעות 16:00-8:00

יום ו': 8:00-12:00

טל: 6780866

אורה: 052-8965990

לאה: 052-3324569